

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Parshat Re'eh 5785

In the merit of our soldiers and hostages

Shabbat Times
18:57 19:53

Issue 97

Moshe Rabbeinu extols the people to keep the Torah with all of its commandments so that they will merit all of the blessings that Hashem has in store for them.

The first directive that they are obligated to fulfill immediately upon entering the land of Israel, is to seek and destroy all of the gentile's forms of worship, their idols that they hid on top of the mountains and under the trees. They are to destroy their altars, their trees and any vestige of the gentile's pagan practices until they succeed in destroying the idolatrous names associated with their places of worship.

The Torah sees, as a primary imperative, the need to totally eradicate any former signs of worship, to the degree that even hidden items must be dug up and destroyed!

One who wouldn't know better would think that the Torah is insecure and lacks the confidence to believe that it has what it takes to keep the Jewish people engaged. Why does Hashem demand a totally idol free land of Israel? Surely the Torah should be able to stand up to a bit of competition! What would be so bad if some of the hidden idols were left buried where they were, to be discovered and destroyed later as they naturally turn up? Why the urgency to find them and destroy them now before they settle the land?

In truth, the Torah is not insecure in any way and certainly the Torah system of living stands up to, and is far superior to, any other lifestyle the secular and gentile world has to offer.

But for reasons we, living in 2025, do not understand, the draw that avoda zara, foreign worship, had on human beings from the beginning of time until the destruction of the first temple, was an intoxicatingly powerful one. There is a gemara that claims that even Rav Ashi, the greatest sage of his generation, had he lived in the times of the King Menashe, would have lifted his coattails to run and worship idols!

So as confident as the Torah is with its own system of values, the one thing that makes Hashem "jealous" or perhaps "nervous" is the Jews susceptibility to idol worship! This is why no traces can be left intact for fear of stumbling over them later!

Perhaps a deeper reason is that even if these idols would never be dug up in the future and even if the Jews would never succumb to the seduction of idol worship, these idols, altars and trees of worship emitted a negative spiritual energy that polluted the land of Israel! A land which contains buried idols within its mountains versus a land that is idol free is not the same land. The former is a land filled with spiritual pollution in it's midst whereas the latter contains spiritually

clean air to breathe. Today we are well familiar with the harmful effects of various pollutions! We have smoke pollution that comes from harmful emissions brought on by the burning of fossil fuels and by cigarette smoke. We have sound pollution that can damage the ears. And of course there are invisible forms of pollution such as radiation emanating from nuclear facilities, cell phone antennas along with many other forms of pollution that are not discernable to the naked eye.

If someone who didn't know better would ask how something invisible can be harmful, we would open his eyes to the world of microbiology and statistics, showing him how yes, even things that are invisible can be harmful!

If so, why should it be so hard to believe in spiritual pollution? Although we cannot see the harmful radiation that these idols give off, if the Torah is so insistent on their eradication before we settle down to live here, it must be that these items create such terrible pollution for the soul, that there would be no point in even conquering the land of Israel!

Hashem did not promise Eretz Yisrael to Avraham, Yitzchak and Yaakov because their descendants needed a land of their own. If that was the sole purpose in our receiving a homeland, than any land would of been acceptable, even Uganda!!

Rather Hashem gave us this particular land because of the spiritual energy that flows from its stones, earth and air. It is the one land where we can reach levels of spiritual greatness so that we may truly succeed in the mission that Hashem has tasked us with!

To achieve this, the land and air of this land must remain pure. Just as a person can become physically ill when exposed to physical pollution, so too we can become spiritually ill if exposed to spiritual pollution.

Nothing gives off more pollution in this world than idolatry. Therefore Hashem needs us to keep our environment clean of this negative energy so that we are not adversely affected by it.

Baruch Hashem we are not challenged by the sin of idolatry or by their props. But we need to take the Torah's message to heart when we decide what kind of home we are trying to build for ourselves and for our children. If we invite secular and non Torah ideas into our homes, then we will be exposing our family to a radiation that we may come to regret later on in life. Let's make sure to keep the air of our homes pure so that our children can flourish in a Torah environment, free of distractions and pollutants!

Welcome to Israel! New Olim in Town – A Rabbinic Family Joins Ra'anana!

With great joy, we welcome the Zaslow Family — a wonderful rabbinic family who has just made Aliyah and are now part of our community! Their journey from New York to Ra'anana is more than a move — it's a mission. Rabbi Yisroel (Jed) Zaslow was a member of the prestigious Kollel Elyon at Yeshiva University, has served as Shabbos Program Coordinator at YU, and has rich youth leadership experience through NCSY. We are proud to have them join the rabbinic team of RCK and KBA, bringing Torah, warmth, and dedication to our growing community.

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Parshat Re'eh 5785

In the merit of our soldiers and hostages

Shabbat Times

18:57

END 19:53

Issue 97

Ask the Rabbi

Rosh Beit Midrash: Rabbi Shabtai Yogel

Question: Can women undergo "permanent makeup"?

Answer: Contemporary halachic authorities debated whether the process of permanent makeup involves the prohibition of tattooing (ketovet ka'aka). Several reasons to permit it have been suggested, including:

1. It does not last permanently like a tattoo.
2. The Torah prohibition may only apply when one tattoos letters or meaningful images, not when simply injecting color without forming writing or design.

However, many poskim are stringent, since it may involve a Torah-level prohibition. An exception is where a woman suffers embarrassment, such as when her eyebrows have fallen out — in such a case, some permit it, since the motivation is to remove shame, not just for beauty or convenience. Rav Shmuel Vosner zt"l added that in most cases it is an act of vanity, unless done to prevent embarrassment.

On the other hand, Rav Ovadia Yosef zt"l was more lenient. Although he initially ruled stringently, he later changed his view and permitted even women who seek permanent makeup for beauty or convenience alone, holding that they may rely on lenient opinions and should not be neglected.

For questions: **0584810910**

Question: What is the halacha if someone forgets to say Ya'aleh V'Yavo on Rosh Chodesh?

Answer: The answer depends on the context:

Birkat HaMazon: One does not repeat it. Although fasting is forbidden on Rosh Chodesh, there is no obligation to eat bread, so mentioning the day is not required after the fact. Still, it is a mitzvah to eat a festive meal on Rosh Chodesh, and ideally one should eat bread.

Maariv (Evening Prayer): One does not repeat the Amidah. This is because in Temple times the new month was sanctified during the day, not at night. This applies both to the first and second night of Rosh Chodesh.

Shacharit and Mincha: One must repeat the Amidah if Ya'aleh V'Yavo was omitted, since the prayer is invalid without it.

If one remembered before saying the name of Hashem in V'Techezna, he should insert Ya'aleh V'Yavo and return to V'Techezna.

If he already said Hashem's name, he should conclude with lamdeini chukecha, then say Ya'aleh V'Yavo and continue from V'Techezna.

If he already said HaMachazir Shechinato l'Tzion, he should say Ya'aleh V'Yavo and continue with Modim.

If he already began Modim, he must return to Retzeh.

If Rav Pincus Were a Non-Jew

Rabbi Moshe Ariel Margi

One of the main themes in this week's parsha – and in all of Judaism – is the Beit HaMikdash and the bringing of sacrifices. It has been nearly two thousand years since we last had these mitzvot, and naturally, we lost much of our understanding of them. While the Beit HaMikdash still feels somewhat relatable, sacrifices seem strange and distant. Yet in the Torah, and especially in this parsha, korbanot are central. So what is their meaning, and how can they be relevant to us today without a Beit HaMikdash?

This question troubled me for a long time. But then I heard a story about Rav Pincus that showed me I was missing something basic. People sometimes ask, "What if I found out I wasn't Jewish?" Once, a student asked Rav Pincus what he would do. He answered: "I would immediately run to convert!" But then he paused and said: "Actually, first I would build an altar and bring a sacrifice. Then I would convert." [For Jews, sacrifices outside the Temple are forbidden, but a non-Jew is not commanded in this.] Such a response shows the perspective of a great man, and also highlights how distant our own understanding of korbanot has become. Wanting to understand more, I looked in Rav Pincus's book Tiferet Shimshon. His explanation is powerful: Every gift carries symbolism. A valuable item (like gold or diamonds) expresses honor and joy in the relationship. A flower, though cheap, enhances the gift because it is from the plant world (tzomeach), symbolizing growth. A living creature (chai) represents total devotion – giving of one's very self.

RABBINICAL COURT

The new RCK Beit Din is now open to serve the community with sensitivity, professionalism, and full halachic integrity.

058-7945168

More Information
RCKOLLEL.COM

Our Service

- ☒ Monetary Disputes
- ☒ Arbitration & Mediation
- ☒ Halachic Wills
- ☒ Shalom Bayit
- ☒ Halachic Contracts

This is why we find something so unique in korbanot. The korban is not about the price or the size, but about the inner meaning. Even a single drop of blood on the altar is enough to achieve atonement, because it represents the person's deepest readiness to give himself completely to Hashem. Such devotion cannot exist between people – for if I no longer exist, there is no relationship. But before G-d, where holiness overwhelms us with beauty and awe, a person feels that even giving his very life would not be too much.

So there are three categories: Inanimate (domem) – value shown by price. Plant (tzomeach) – growth and symbolism. Living (chai) – complete self-giving. And it is specifically this last level that explains why korbanot stand at the center of the Torah.

This is the message of sacrifices. They are not only ancient rituals – they express self-sacrifice and deep connection to Hashem. Even today, when we give of ourselves with sincerity, without calculation, we are offering a small "modern-day korban," connecting us to the true Source of life.

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת ראה התשפ"ה

הצלחת צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון

זמני השבת

18:57

19:53

גליון 97

0584810910

לשאלות

ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א

אולם עדיין יש להתפלא מדוע יש לציין זאת בתוך התפילה ומהי הזכות היתרה בכך שהיא תפילתו של האמורא 'רב'?

ומשום כך יש שצינו שהנוסח הנכון הוא 'בזכות תפילת רבי'.

ויש שנקטו שמילים אלו מקורם בטעות של אחד המדפיסים, שראה באחד הסיפורים שלאחר התפילה הנ"ל כתבו 'ברכות, תפילת רב' וכוונתם רק לציין מהיכן לקוחה תפילה זו, והתחלפה למדפיס האות ר' באות ז', ומזה יצא לו 'בזכות תפילת רב'. ובחלק מהסיפורים אכן מילים אלו אינן מופיעות כלל

שאלה: האם מותר לנשים לעשות 'איפור קבוע'?

תשובה: פוסקי זמננו הסתפקו האם יש בתהליך עשיית איפור קבוע חשש של איסור עשיית כתובת קעקע.

ונאמרו כמה סברות להקל ואציין שתיים עיקריות:

(א) אינו מתקיים לצמיתות (בשונה מכתובת קעקע).

(ב) ייתכן שהתורה לא אסרה קעקוע אלא כאשר מקעקע על בשרו אותיות או ציורים בעלי משמעות, אך סתם החדרת צבע לעור שאינה יוצרת כתיבה או ציור - ייתכן שאין בה איסור. למעשה רבים מהפוסקים דעתם להחמיר בזה מאחר וסוף סוף הוא חשש איסור תורה, ורק במקרה שצריך להתאמץ להקל כגון אישה שנשרו לה הגבות וכדומה, שאינה עושה זאת רק משום טעמי יופי חיצוני ונוחות אלא משום מניעת הבושה - אז יש להקל.

והגר"ש וואזנר זצ"ל הוסיף שהוא מעשה שחץ (אלא אם כן הוא למניעת הבושה).

אמנם דעת הגר"ע יוסף זצ"ל היא להקל יותר בעניין זה - ועל אף שבתחילה החמיר בזה - לאחר מכן חזר בו ונקט שגם אישה שמעוניינת לעשות זאת רק משום טעמי יופי ונוחות יש לה על מה לסמוך ואין מזניחין אותה.

שאלה: מה דינו של מי ששוכח לומר 'יעלה ויבוא' בראש חודש?

תשובה: יש לחלק בין ברכת המזון לבין התפילה, וגם בתפילה יש לחלק בין תפילת ערבית לשאר התפילות. מי ששוכח לומר 'יעלה ויבוא' בראש חודש בברכת המזון - אינו חוזר. והטעם הוא משום שעל אף שאסור להתענות בראש חודש מכל מקום אין חובה לאכול דווקא סעודת פת וממילא אין הזכרת היום מעבבת (אך יש לדעת שמצווה להרבות בסעודת ראש חודש ולכתחילה יש לאכול פת).

מי ששוכח לומר 'יעלה ויבוא' בתפילת ערבית - גם אינו חוזר, וזאת משום סיבה אחרת שאין מקדשים את החודש בלילה (בזמן שהיו מקדשים את החודש על פי הראיה) והלכה זו נכונה בין בליל א' של ראש חודש ובין בליל ב' של ראש חודש.

אך מי ששוכח לומר 'יעלה ויבוא' בתפילת שחרית ומנחה - צריך לשוב ולהתפלל ולא יצא ידי חובתו, אלא שאם נזכר קודם סיום התפילה חוזר 'לרצה' ואם לא נזכר עד סיום התפילה - חוזר לראש, אלא שיש בזה כמה פרטי דינים -

אם נזכר קודם שאמר שם ה' של ברכת 'ותחזינה' - יאמר 'יעלה ויבוא' וישוב 'ל'ותחזינה'.

אם כבר אמר שם ה' - יסיים 'למדני חוקיך' ויאמר 'יעלה ויבוא' וישוב 'ל'ותחזינה'.

אם כבר סיים ואמר 'המחזיר שכינתו לציון' - יאמר 'יעלה ויבוא' וימשיך 'למודים'.

ואם כבר התחיל 'מודים' - יחזור 'לרצה'.

שאלה: לקראת שבת מברכים חודש אלול, רציתי לשאול מה פשר המילים 'בזכות תפילת רב' המוזכרות בסיום 'ברכת החודש' בחלק מהסיפורים (האשכנזים)?

תשובה: נוסח תפילה זו של ברכת החודש (שתחדש עלינו את החודש הזה...ותתן לנו חיים ארוכים...) מבוסס על תפילתו של האמורא 'רב' המוזכרת בגמרא במסכת ברכות, וזהו פשר המילים 'בזכות תפילת רב'.

ומעריך את הקשר. בחברות חזקה שיש הרבה מה לבטא המתנה תהייה זהב ויהלומים. שום גבר לא יקנה לאשתו טבעת מפלסטיק.

אבל יש דבר שהוא ממש פלא למתנה יקרת ערך אף פעם לא יוסיפו עוד משהו ששורה עשרה שקלים. לדוגמה אדם שהחליט שהוא קונה לאשתו צמיד זהב או לא יוסיף לזה גם עט שעולה כמה שקלים. אבל משום מה פרח שעולה עשרה שקלים לא רק שזה כן הולך, זה אפילו משדרג את כל המתנה.

איך דבר שעולה עשרה שקלים יכול להוסיף למתנה של עשרת אלפים שקל???

התשובה היא בסמליות. הצמיד הוא 'דומם' - ולכן רק השווי שלו מבטא הערכה.

אבל פרח זה 'צומח' - יש כאן סמל שהאהבה שבינינו יש בה צמיחה. זה כל כך נפלא שהשווי לא כל כך רלוונטי.

אבל יש עוד קטגוריה 'חי' - מתנה מהחי מסמלת מסירות נפש, הקשר ממלא את כול כולי שאני מוכן לתת אפילו את עצמי. אין עוצמה כזאת בין אנשים, כי אם אני לא יהיה אז לא יהיה קשר, הרעיון של קשר שיש שניים. אבל יש מקום אחד שגם אם אני לא יהיה לא אכפת לי, כשאדם עומד מול האור מול הקדושה העוצמה של היופי מביאה אותה לכלות הנפש. ואז הוא מביא קורבן.

המקום היחיד ששיר להביא קורבן מה'חי' זה כשהאדם עומד מול אלוהים.

ובקורבן לא צריך הרבה. מספיק שטיפת דם אחת תיגע במזבח והקורבן מכפר.

כלומר יש שלושה קטגוריות.

דומם - ובמתנה צריך שיהי שווי.

צומח - צריך שיהיה בעל ערך אבל גם מעט זב בסדר.

חי - מספיקה טיפה אחת של דם.

יש כאן ביאור נפלא, אבל יש כאן גם מסר ליומנו שלנו.

הקורבן הוא לא רק מצווה היסטורית - הוא מסר על מסירות עצמית, על קשר עמוק עם הקדוש ברוך הוא. גם היום אפשר להקריב "קורבנות" מודרניים - בכל פעם שאנחנו נותנים מעצמנו באמת, בלי חישוב, אנחנו מקריבים קורבן קטן של נפשנו, ומתחברים למקור העוצמה האמיתי.

אם הרב פינקוס היה גוי

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

אחד מהנושאים בפרשה הוא בעצם נושא מרכזי בכל היהדות, בניית בית המקדש והקרבת הקורבנות.

לצערנו עבר כמעט אלפיים שנה מהפעם האחרונה שזכינו למצוות האלו, ומטבע הדברים איבדנו את ההבנה במצוות האלו.

ואם בבית המקדש עדיין יש לנו הבנה מסוימת, הרי שהציווי להקריב קורבנות ממש זר לנו. אבל בכל התורה ובפרשת השבוע בפרט קורבנות זה עניין מרכזי וחשוב.

מה באמת ההבנה במצוות הקורבן, ואיך זה נהייה רלוונטי לחיים שלנו היום ולמציאות שאין בית המקדש.

השאלה הזאת - מה העניין הגדול מקורבנות - הטרידה אותי הרבה זמן.

אבל אז שמעתי סיפור על הרב פינקוס והבנתי שחסר לי הבנה בסיסית. הסיפור הוא כזה: לפעמים אנשים נוטים להשתעשע במחשבה ש"לו הייתי גוי", אם פתאום מתברר שאתה בכלל לא יהודי אל גוי. והשאלה היא מה היית עושה.

על השאלה הזאת כל אחד מאיתנו חשב לא פעם, אבל הסיפור הוא שפעם אחת שאל תלמיד אחד את הרב פינקוס מה הוא היה עושה בסיטואציה כזאת?

הרב פינקוס ענה על המקום: "הייתי דבר ראשון רץ להתגייר!". אבל לאחר רגע אמר הרב פינקוס: "בעצם לא. הייתי בונה מזבח ומקריב קורבן. ואז מתגייר".

[אסור להקריב קורבנות מחוץ לבית המקדש "שחוטי חוץ". אבל גוי לא נצטווה בזה]. מושגים של יהודי גדול.

אבל כשאתה שומע כזה סיפור אתה מבין שאתה לא מבין.

אז הלכתי לספר של הרב פינקוס "תפארת שמשון" לראות מה הוא מסביר מה זה קורבן ולמה זה כל כך חשוב וגדול. והרב פינקוס נותן הסבר נפלא שמעט מסביר.

בכל מתנה שאדם מעניק למישהו יש סימבוליקה - סמליות.

כשאני נותן מתנה ככל שהמתנה שווה יותר אני בעצם מראה שאני יותר שמח